

CARTEA ECLEZIASTULUI

Cap 1

Toate deșertare și nimic supt soare nou. Și tuturor lucrurilor grea a fi cercetarea și deșertă și năcazul duhului.

1. uvintele Eccleziastului, fiul lui David, împăratului Ierusalimului.
2. „Deșertăciunea deșertăciunilor – zis-au Eccleziastul – deșertăciunea deșertăciunilor și toate deșertăciune.
3. Ce are mai mult omul din toată osteneala lui ce ostenește supt soare?
4. Neamul treace și neamul vine, iară pământul în veaci stă.
5. Răsare soarele și apune și la locul său să întoarcă. Și acolo iarăși născându-să,
6. Încungiură prin amiazăzi și să pleacă spre miazănoapte. Cercetând toate prinprejur mearge duhul, și întru încungiurările sale să întoarcă.
7. Toate râurile întră în mare, și marea nu să răvarsă. La locul de unde ies râurile să întorc, ca iarăși să curgă.
8. Toate lucrurile sânt greale. Nu le poate omul despleti cu cuvântul. Nu să satură ochiul cu vederea, nici ureachea cu auzitul să umple. | |
- 201r 9. Ce e, ce au fost, aceea ce va fi? Ce e, ce s-au făcut, aceea ce să va face.
10. Nimic supt soare nou, nici poate cineva zice: «Iată, aceasta nou iaste». Că au trecut mai înainte în veaci carea au fost mai înainte de noi.
11. Nu iaste pomenire celor dintâiu, ci încă nici a celor ce după aceea vor fi va fi aducere aminte la cei ce vor fi mai pre urmă.
12. Eu, Eccleziastul, am fost împăratul lui Israil în Ierusalim,
13. Și am pus în sufletul meu a căuta și a cerceta înțelepțește despre toate care să fac supt soare.
- Această cuprindere rea o au dat Dumnezeu fiilor omenești, să se cuprinză într-însa.
14. Văzut-am toate care să fac supt soare și iată, toate-s deșertăciune și năcazul duhului.
15. Cei răzvrățiți anevoie să îndreapteză, și a nebunilor fără sfârșit e numărul.
16. Grăit-am în inima mea, zicând: «Iată, mare m-am făcut și am întrecut pre toți cu înțelepciunea, cei ce au fost mai înainte de mine în Ierusalim». Și mintea mea au cugetat multe înțelepțește și m-am învățat.
17. Și am dat inima mea să știu priceaperea și învățătura și greșalele și bolunziia. Și am cunoscut că și într-aceastea iaste osteneală și năcazul duhului. |
- 201v 18. Căci că în multa înțelepciune multă urgie iaste, și cel ce adaoge știința adaoge și osteneală.

Cap 2

În curgerea desfătărilor, bogățiilor, a caselor și în osteneala acestora deșertăciune iaste și năcazul duhului. Și spune câtă deșertăciune iaste a aduna moșteanului viitoru, care cum va fi, nu să ști.

1. is-am eu în inima mea: «Merge-voiu și voiu curge întru desfătări și mă voiu desfăta întru bunătați», și am văzut că și aceasta e deșertăciune.
2. Râsul l-am socotit a fi greșală, și bucuriei am zis: «Căci în deșert te înceluești?»
3. Gândit-am în inima mea a-m trage de cătră vin trupul, și ca să-m trec sufletul la înțelepciune și să mă feresc de nebunie, până când aş vedea ce ar fi de folos fiilor omenești, ce lucru trebuie supt soare numărului zilelor vieții sale.
4. Mărit-am lucrurile meale, ziditu-mi-am case și am sădit vii,
5. Făcut-am grădini și pometuri și le-am ultoit cu tot fealiul de pomi.
6. Și mi-am zidit tăuri de pești, să stropesc pădurea pomilor ce răsar.
7. Stăpânit-am slugi și slujnice și multă familie; avut-am ciurde și mari turme de oi, mai
- 202r mult decât toți ce fusease mai î | nainte de mine în Ierusalim.
8. Adunatu-mi-am argint și aur și averile împăraților și a țărâlor. Făcutu-mi-am cântăreți și cântărețe, și desfătărilor fiilor omenești, păhare și urcioare spre slujbă a turna vinuri.
9. Și am întrecut cu averile pre toți carii înaintea mea fusease în Ierusalim, și înțelepciunea încă au rămas cu mine.

10. Și toate ceale ce au pofțit ochii miei nu le-am tăgăduit, nici am oprit inima mea a să desfăta cu toate dulcețile și a să îndulci întru ceale ce-i gătisem, și aceasta am socotit a fi partea mea, de mă voiu sluji de osteneala mea.

11. Și, întorcându-mă la toate lucrurile care făcuse mânilor mele și la ostenealele întru care în deșert asudasem, văzut-am întru toate deșertăciune și năcazul sufletului și nimic a rămânea supt soare.

12. Trecut-am a vedea înțelepciunea și greșalele și nebuniia (ce iaste – am zis – omul, ca să poată urma pre împăratul făcătorului său?).

13. Și am văzut că atâta întreace înțelepciunea pre nebunie, cât să desparte lumina de întunecare.

*La Pilde 17, 24.
Jos 8, 1.

14. Ochii *înțeleptului în capul lui, nebunul întru întunecare umblă; și am cunoscut că una e amânduror perirea. |

15. Și am zis în inima mea: «De iaste o cădere a bolundului și a mea, ce-mi foloseaște 202v
că mai multă osteneală am dat pentru înțelepciune?» Și grăind cu mintea mea, am luat sama că și aceasta e deșertăciune.

16. Că nu va fi pomenirea înțeleptului aseamenea ca a nebunului pururea, și vremile viitoare cu uitare toate așijderea vor acoperi; moare cel învățat aseamenea ca și cel neînvățat.

17. Și pentru aceea mi-am urât viața, văzând toate a fi supt soare reale și toate deșertăciune și năcazul duhului.

18. Iarăși mi-am urgisit toată strădania cu carea supt soare cu de-adinsul m-am ostenit a avea moștean după mine,

19. Care nu știu, înțelept au nebun va fi? Și va stăpâni întru ostenealele mele în care am asodat și m-am sârguit? Și au iaste ceva așa de deșert?

20. Pentru aceea am încetat și au tăgăduit inima mea de-a mai osteni supt soare.

21. Că ostenind altul întru înțelepciune și învățătură și în strădanie, omului leaneșu ceale câștigate le lasă. Și aceasta, dară, e deșertăciune și mare rău.

22. Că ce va folosi omului din toată osteneala sa și din năcazul duhului cu care supt soare s-au chinuit?

23. Toate zilele lui de dureri și de păgubiri pline sânt, nici noaptea cu mintea să odihnească. Și aceasta au nu e deșertăciune? | |

24. Au nu e mai bine a mânca și a bea și a arăta sufletului său ceale bune din ostenealele 203r
sale? Și aceasta din mâna lui Dumnezeu iaste.

25. Cine așa va îmbrăca și va curge întru desfătări ca mine?

26. Omului bun înaintea sa i-au dat Dumnezeu înțelepciunea și știința și veselii, iară celui păcătos i-au dat năcaz și grije preste măsură, să adăogă și să adune și să deaie celuia ce place lui Dumnezeu. Ci și aceasta deșertăciune iaste și deșertă grijea minții.

Cap 3

Că toate în vremea sa vin și trec. Și cum că nici unele de acestea trecătoare să odihnească mintea. Și aceeași iaste a omului și a dobitoacelor perire.

1 oate au vreme și în locurile sale trec toate supt ceriu.

2 Vreame-i a naște și vreme-i a muri. Vreame-i a sădi și vreme-i a zmulge ce s-au sădit.

3. Vreame-i a ucide și vreme-i a vindeca. Vreame-i a strâca și vreme-i a zidi.

4. Vreame-i a plânge și vreme-i a râde. Vreame-i a tângui și vreme-i a sălta.

5. Vreame-i a răsipi pietrele și vreme-i a le culeage.

Vreame-i a îmbrățișa și vreme-i a fi departe de îmbrățișeri.

6. Vreame-i a câștiga și vreme-i a pierde. Vrea | me-i a păzi și vreme-i a lepăda. 203v

7. Vreame-i a tăia și vreme-i a coasă. Vreame-i a tăcea și vreme-i a grăi.

8. Vreamea iubirii și vremea urârii. Vreamea de războiu și vreme de pace.

9. Ce are mai multu omul din osteneala sa?

10. Văzut-am năcazul care au dat Dumnezeu fiilor omenești ca să să întinză într-însul.

11. Toate le-au făcut bune în vremea sa, și lumea o au dat prigonirii, ca să nu afle omul lucrul care au făcut Dumnezeu din început până la sfârșit.

12. Și am cunoscut că nu-i mai bine decât a să veseli și a face bine în viața sa.

13. Că tot omul ce mănă și bea și veade ce e bun din osteneala sa, aceasta darul lui Dumnezeu iaste.

14. Cunoscut-am că toate lucrurile care au făcut Dumnezeu rămân în veac. Nu le putem adaoge ceva, nici a le lua ceale ce au făcut Dumnezeu ca să să teamă de el.

15. Ceea ce s-au făcut, aceea rămâne. Ceale ce vor fi au mai fost. Și Dumnezeu întemeiază ce au trecut.

16. Văzut-am supt soare în loc de judecată nelegiuire, și în loc de dreptate, strâmbătate.

17. Și am zis în inima mea: «Pre cel drept și pre cel necredincios va judeca Dumnezeu, și vreama a tot lucrul atuncea va fi».

18. Zis-am în inima mea pentru fiii omenești să-i cearce Dumnezeu și să-i areate a fi aseamenea fiarălor. ||

204r 19. Pentru aceasta, una iaste perirea omului și a dobitoacelor și aseamenea amânduror socoteală. Precum moare omul, așa și acelea mor; aseamenea răsuflă toate și nimică are omul mai mult decât dobitocul. Toate sânt supusă deșertăciunii

20. Și toate merg la un loc; din pământ făcute sânt și în pământ aseamenea să întorc.

21. Cine ști de să suie duhul fiilor lui Adam sus și de să pogoară duhul dobitoacelor jos?

22. Și am găsit nimic a fi mai bine decât a să veseli omul întru osteneala sa, și aceasta a fi partea lui, că cine-l va aduce ca după sâne să cunoască ceale viitoare?

Cap 4

Deșertăciunea aceștii vieți o vădeaște înțeleptul din asupreală nevinovaților și cum că strădania omenească iaste supusă pizmei. Și cum că nebunul fără grije în leane petreace, altul ce nu are moștan, comoară agonisând, arată folosurile soțietății, a împăraților și a împărățiilor deșertăciune, și ascultarea o pune înaintea jârtvelor nebunilor.

1. ntorsu-m-am la altele și am văzut hulele ce să fac supt soare și lacrămile nevinovaților și pre nimene mângăietoriu, nici a putea sta împotriva puterniciei lor, lipsiți de ajutoriul tuturor.

204v 2. Și am lăudat mai mult pre cei morți | decât pre cei vii.

3. Și mai fericit decât amândoi am judecat pre cel ce încă nu s-au născut, nici au văzut realele ce sânt supt soare.

4. Iarăși am socotit toate ostenealele omenești și sârguirile le-am înțeles a fi deșchise pizmei celui de aproape. Și într-aceasta deșertăciune și grije fără folos iaste.

5. Cel nebun împleteaște mânil sale și-ș mânăncă cămurile, zicând:

6. «Mai bun e un pugișor cu odihnă decât amândoa mânăle pline cu osteneală și cu năcazul sufletului».

7. Socotind, am găsit și altă deșertăciune supt soare:

8. Unul iaste, și al doilea nu are, nu fiu, nu frate și, macar că a osteni nu înceată, nici să satură ochii lui de bogății, nici socoteaște, zicând: «Cui mă ostenesc și înșel sufletul meu cu bunătăți?» Și întru aceasta deșertăciune iaste și năcaz rău.

9. Mai bine e, doară, doi a fi împreună decât unul, că au sporiul soției sale.

10. De va cădea unul, de altul să va propti. Amar celui sângur, căci căzând, nu are cine să-l rădice.

11. Și de vor dormi doi, să vor încălzi împreună; unul cum să va încălzi? ||

205r 12. Și de va birui cineva pre unul, doi îi stau împotriva lui; funea întreită anevoie să rumpe.

13. Mai bun e copilul sărac și înțelept decât împăratul bătrân și nebun, care nu ști mai înainte a vedea spre ceale viitoare.

14. Cum că din închisoare și din lațuri cândva careva iese la împărăție, și altul, născut întru împărăție, de lipsă să sfârșaste.

15. Văzut-am pre toți cei vii, carii umblă supt soare, cu al doilea tânăr, care să va scula pentru dânsul.

16. Fără sfârșit e numărul norodului, a tuturor care au fost mai nainte de dânsul și carii după aceea vor fi, nu să vor veseli întru dânsul, ci și aceasta e deșertăciune și năcazul duhului.

17. Păzește-ți piciorul întrând în casa lui Dumnezeu și te apropie să auzi, *că cu mult mai bună e ascultarea decât jârtvele nebunilor carii nu știu ce fac cei răi.

*1 Împăr. 15, 22.
Osie. 6, 6.

Cap 5

Nimic îndrăznețu de Dumnezeu a grăi și de rânduiala Lui. Făgăduințele a le răsplăti. A nu să mira de asuprirea celor lipsiți, când nelegiuți judecători au. Și cât e de mișea socoteala

*Iacomului ce nu să mai satură și a bogatului ce grămădește bogățiile,
spre al său cândva rău.*

1. ă nu grăiești ceva îndrăznețu, nici inima ta | să fie grabnică a grăi cuvânt înaintea lui Dumnezeu, că Dumnezeu în ceriu, și tu pre pământ; pentru aceea, fie puține cuvintele tale. 205v

2. După multe griji urmează visurile, și după multe vorbe să va afla nebuniia.

3. De ai făgăduit ceva lui Dumnezeu, nu zăbovi a răsplăti, că nu-i place necredincioasa și nebuna făgăduire, ci orice vei făgădui, dă.

4. Și cu mult mai bine iaste a nu făgădui decât după făgăduință a nu da ceale făgăduite.

5. Nu-ți da gura ca să-ți faci trupul a păcătui, nici zice înaintea îngerului: «Nu iaste orânduială», ca nu cumva, mâniindu-să Dumnezeu împotriva cuvintelor tale, să răsipească toate lucrurile mânilor tale.

6. Unde sânt multe visuri, multe sânt deșertăciuni și vorbe fără număr, iară tu de Dumnezeu te teame.

7. De vei vedea hulele celor lipsiți și sălnicele judecăți și a să răsturna dreptatea în țară, nu te mira de aceasta, că decât cel înalt mai înalt iaste altul, și decât aceștia încă mai presus sânt alții,

8. Și mai presus a tot pământul ce slujește împăratul poruncește.

9. Iacomul nu să va umplea de bani, și cel ce iubește bogățiile rod nu va lua dintr-însele; și aceasta, dară, deșertăciune.

10. Unde sânt multe averi, mulți sânt și cei ce le mănăcă. Și ce folosește stăpânului, fără că veade || bogățiile cu ochii săi? 206r

11. Dulce-i somnul celui ce lucră, acar puțan, acar mult mânce, iară săturarea bogatului nu-l lasă să doarmă.

*Iov. 20, 20. 12. *Și alt beteșug iaste rău foarte, care am văzut supt soare: bogățiile cruțate spre răul domnului său, Iov. 1, 21.

1 Timoth. 6, 7. 13. Că pier în năcazul cel rău. Născut-au fiiu, care în grea lipsă va fi.

14. Precum au ieșit gol din pântecel maicii sale, așa să va întoarce și nimică va duce cu sine din ostenealele sale.

15. Mișea e foarte neputința. Cum au venit, așa să va întoarce. Ce-i folosește, dară, că au lucrat spre vânt?

16. Toate zilele vieții sale au mănăcat întru întunearec și întru griji multe și întru cădere și întristare.

17. Aceasta dară mi s-au văzut a fi bună: să mănăce cineva și să bea și să să desfeteaze cu veselie din osteneala sa, cu carea s-au ostenit supt soare în numărul zilelor vieții sale care i-au dat Dumnezeu; și aceasta e partea lui.

18. Și tot omului căruia i-au dat Dumnezeu bogății și averi, și puteare i-au dăruit, să mănăce dintr-însele și să să desfeteaze întru partea sa și să să veselească din osteneala sa. Aceasta e darul lui Dumne|zeu. 206v

19. Că nu destul îș va aduce aminte de zilele vieții sale, căci că Dumnezeu cuprinde întru desfătări inima lui.

Cap 6

Mișea iaste deșertăciunea lacomilor, carii nici în lipsă încă nu îndrăznesc a să sluji de ceale câștigate.

1. aste și alt rău ce am văzut supt soare, și încă des la oameni.

2. mul căruia i-au dat Dumnezeu bogății și averi și cinste și nimică lipsește sufletului său din toate ce pofteaște, nici îi dă puteare Dumnezeu să mănăce dintr-însul, ci omul strein îl va îmbuca. Aceasta, deșertăciune și mișelătate mare.

3. De va naște cineva o sută de fii și va trăi mulți ani și multe zile de vârstă va avea, și sufletul lui nu să va sluji de bunătățile averii sale și să va lipsi de îngropăciune, despre aceasta eu vestesc că mai bun e decât el cel stărpit.

4. Că în deșert vine și merge la întunearec și cu uitare să va șterge numele lui.

5. N-au văzut soarele, nici au cunoscut deschilinierea bunului și a răului.

6. De va trăi și doao mii de ani și nu să va desfăta în bunătăți, au nu la un loc grăbesc toate? ||

- 207r 7. Toată osteneala omului în gura lui; ci sufletul lui nu să va umplea.
 8. Ce are mai mult înțeleptul decât nebunul? Și ce săracul, fără numai să meargă acolo unde iaste viața?
 9. Mai bine e a vedea ce poțtești decât a dori ce nu știi; ci și aceasta deșertăciune iaste și prepunerea duhului.
 10. Cel ce va să fie, i s-au chemat numele, și să știi că om iaste, și cu toate împotriva celui mai tare decât sine a să certa în judecată.
 11. Cuvinte sânt multe și multă deșertăciune având în prigoniri.

Cap 7

Deșert iaste a cerca ceale mai înalte decât sâne și, între multe, cine ce trebuie mai tare a aleage; așa și înțelepciunea, mai de folos e cu bogățiile. De zioa rea a să feri. Să nu fii înțelept sau drept mai mult decât trebuie. Cât e de amară și de primejdioasă însoțirea cu muiarea. Și cum că omul iaste zidit de la Dumnezeu drept.

1. e lipsă e omului a cerca ceale mai mari decât sâne, neștiind ce-i foloseaște, în viața sa, numărul zilelor nememicii sale? Și în vremea ce treace ca umbra, au cine-i va putea spune cine va fi după el supt soare?
2. *Mai bun e numele bun decât unsonile scumpe și zioa morții decât zioa nașterii. | *Pilde 22, 1.
- 207v 3. Mai bine e a merge la casa plângerii decât la casa ospățului, că într-aceaea sfârșitul tuturor oamenilor să înștiințază, și cel viu cugetă ce va fi.
 4. Mai bună e mâniia decât râsul, că prin întristarea feații să îndreptează sufletul celui ce greșaste.
 5. Inima înțelepților, unde e întristare, și inima nebunilor, unde e veselie.
 6. Mai bine e de la cel înțelept a să certa, decât cu blândețele nebunilor a să înșela.
 7. Că precum sunetul spinilor ce ard supt oală, așa râsul nebunului. Ci și aceasta e deșertăciune.
 8. Hula turbură pre cel înțelept și va pierde vârtutea inimii lui.
 9. Mai bun e sfârșitul rugăciunii decât începutul. Mai bun e cel răbdătoriu decât cel mândru.
 10. Nu fi grabnic a te mâniia, că mâniia în sânul celui nebun odihneaște.
 11. Să nu zici: «Ce pricină a fi, socotești, că vremile dintâiu mai bune au fost decât acum?» Că nebună iaste această întrebare.
 12. Mai de folos e înțepelciunea cu bogățiile și mai mult foloseaște celor ce văd soarele.
 13. Că precum acopere înțelepciunea, așa acopăr banii. Iară aceasta mai mult are învățătura și înțelepciunea, că viață dăruiesc celui ce le stăpâneaste.
- 208r 14. Socoteaște lucrurile lui Dumnezeu, că nime nu || poate îndrepta pre cel ce el îl va urgisi.
 15. În zioa cea bună desfăta-te-vei întru bunătăți, și de zioa rea te fereaște. Că precum aceasta, așa și aceaea o au făcut Dumnezeu, ca să nu afle omul împotriva Lui dreapte ponosluri.
 16. Și aceastea încă le-am văzut în zilele deșertăciunii meale: dreptul pierde întru dreptatea sa, și cel necredincios mult viețuiaște întru răutatea sa.
 17. Nu fi foarte drept, nici mai mult înțelege decât trebuie, ca să nu buiguiești.
 18. Nu lucra mult nelegiuit și nu fi nebun, ca să nu mori în vremea nu a ta.
 19. Bine iaste ție a sprijini pre cel drept, ci și de la el să nu-ți tragi mâna, că cel ce să teame de Dumnezeu nimic nu leneveaște.
 20. Înțelepciunea au întărit pre cel înțelept preste zeace căpetenii a cetății.
 21. *Că nu iaste om drept pre pământ, care să facă bine și să nu păcătuiască. *3 Împăr. 8, 46.
 22. Ci și tuturor cuvintelor care să zic nu-ți pleca inima, ca să nu auzi pre sluga ta blăstămându-te. 2 Par. 6, 36. Pilde. 20, 9.
 23. Că știe cunoștința ta că și tu de multe ori ai blăstămat pre alții. 1 Ioan 1, 8.
 24. Toate le-am ispitit întru înțelepciune; zis-am: «Înțelept mă voi face!», și ea departe s-au depărtat de la mine,
 25. Cu mult mai vârtos decât era. Și înaltul adânc cine-l va afla?
- 208v 26. Cercetat-am toate cu sufletul mieu, ca să știu și să socotesc și să caut | înțelepciunea și înțeleagerea și să cunosc nelegiuirea celui nebun și greșala celor nepricepuți.
 27. Și am aflat mai amară decât moartea, muiarea, carea iaste cursa vânătorilor; și mreaje inima ei, legături sânt mâinile ei. Cel ce place lui Dumnezeu va fugi de dânsa, iară cel păcătos să va prinde de dânsa.
 28. Iată, aceasta am aflat – au zis Ecclziastul – una și alta ca să aflu înțeleagerea,

29. Care încă o caută sufletul meu și nu o am aflat. Un om dintr-o mie am găsit, muiarea din toate n-am aflat.

30. Numai aceasta am aflat, că au făcut Dumnezeu drept, și el s-au mestecat cu nenumărate întrebări. Cine e așa, ca Cel înțelept? Și cine au cunoscut dezlegarea cuvântului?

Cap 8

În față strălucește înțelepciunea. A nu să depărta de poruncile lui Dumnezeu. Omul cunoaște numai ceale de acum, nici poate scăpa de moarte. Cei necredincioși, pentru îngăduirea lui Dumnezeu, mai slobod păcătuiesc. Foarte deșert a fi să veade, că dreptilor și necredincioșilor aseamenea aici li să întâmplă, și pricina lucrurilor lui Dumnezeu nu trebuie a să cerca.

Sus 2, 14.

1. nțelepciunea omului strălucește în fața lui, și Cel Atotputearnic fața lui va schimba. ||

2. Eu gura împăratului păzesc și poruncile jurământului lui Dumnezeu. 209r

3. Nu grăbi a te depărta de la fața Lui, nici rămânea în lucru rău, că tot ce va vrea va face.

4. Și cuvântul Lui e plin de putere, nici poate Lui cineva zice: «Pentru ce așa faci?»

5. Cel ce păzește porunca nu va simți ceva rău; vreamea și răspunsul inima înțeleptului înțelege.

6. A toată treaba iaste vreame și îndemnare, și mult năcazul omului.

7. Că nu știi ceale trecute, și ceale viitoare de la nici un sol nu le poate cunoaște.

8. Nu e în puterea omului a opri duhul, nici are putere în zioa morții, nici să lase a să odihni năvălind războiul, nici va mântui necredința pre cel necredincios.

9. Toate acestea le-am socotit și am dat sufletul meu întru toate lucrurile care sânt supt soare. Cândva stăpânește omul pre om spre răul său.

10. Văzut-am pre cei necredincioși îngropați, carii încă și când trăia, în locul cel sfânt era și să lăuda în cetate ca de lucruri dreapte. Ci și aceasta deșertăciune iaste.

11. Că pentru că nu să face curând judecata împotriva celor răi, fără nici o frică fiii oamenilor lucrează ceale reale.

12. Însă păcătosul dintru aceea, că de o sută de ori face rău și prin răbdare să sufere. Eu am cunoscut că bun lucru va fi celor ce să tem | de Dumnezeu, celor ce să stidesc de fața Lui. 209v

13. Nu fie bun necredinciosului, nice să să lungească zilele lui, ci ca umbra treacă cei ce nu să tem de fața Domnului.

14. Iaste și altă deșertăciune carea iaste pre pământ. Sânt drepti, cărora să întâmplă ceale reale, ca când ar fi avut lipsă de agiutoriu necredincioșilor. Și sânt necredincioși carii așa fără grije sânt, ca când ar avea faptele dreptilor. Ci și aceasta foarte deșertă a fi o socotesc.

15. Lăudat-am drept aceea veseliia, că nu ar fi bine omului supt soare fără a mânca și a bea și a să bucura. Și aceasta numai cu sine va duce din osteneala sa în zilele vieții sale, care i-au dat Dumnezeu supt soare.

16. Și mi-am pus inima a cunoaște înțelepciunea și a înțelege ținearea, ce petreace pre pământ. Iaste om care zioa și noaptea nu prinde somn cu ochii.

17. Și am înțeles cum că tuturor lucrurilor lui Dumnezeu nici o pricină poate afla omul a celor ce să fac supt soare. Cu cât mai mult să va osteni a căuta, cu atâta mai puțin va afla. De să va și zice înțeleptul a ști, nu va putea găsi.

Cap 9

Nime nu știe de mânie au de dragostea lui Dumnezeu e vreadnic, că acealeași tuturor aici să || întâmplă. Și nerămâind după această scurtă și neștiută viață vreame a lucra, dojenește acum neîncetat a lucra. Și măcar că înțelepciunea e mai aleasă decât vârtutea, însă în cel sărac nu să prețuiaște. 210r

1. oate acestea le-am socotit în inima mea, ca cu grije să le înțeleg. Sânt drepti și înțelepți, și lucrurile lor în mâna lui Dumnezeu și, măcar că nu ști, omul de dragoste au de urâre e vreadnic.

2. Ci toate spre vreame viitoare să țin neștiute, pentru că toate aseamenea să întâmplă celui drept și celui necredincios, celui bun și celui rău, curatului și necuratului, celui ce

jârtveaște și celui ce jârtvele urgiseaște; ca cel bun, așa și cel păcătos, ca cel ce joară strâmb, așa și cel ce jură drept.

3. Aceasta e rea întru toate care să fac supt soare, că aceeași tuturor să întâmplă, pentru aceea și inimile fiilor omenești să umplu de răutate și de urgisire în viața sa, și după acestea la iad să vor duce.

4. Nime iaste, care pururea să fie viu și care să aibă nădejdea acestui lucru. Mai bun e cânele viu decât leul mort.

5. Că cei ce trăiesc să știu pre sine că vor muri, iară cei morți nimic mai mult nu știu, nici au mai multă plată, că uitării s-au dat pomenirea lor. |

210v 6. Și dragostea și urârea și pizmele împreună au perit, nici au parte într-această vreme și în lucrarea ce să poartă supt soare.

7. Mergi, dară, și mîncă întru veselie pâinea ta și bea cu bucurie vinul tău, că lui Dumnezeu plac lucrurile tale.

8. În toată vremea fie vejmintele tale curate și untul-de-lemn din capul tău să nu scază.

9. Desfetează-te în viață cu muiarea carea o iubești în toate zilele vieții nestării tale, care ți-o au dat supt soare în toată vremea deșertăciunii tale, că aceasta-i partea în viață și întru osteneala ta ce ostenești supt soare.

10. Orice poate face mâna ta, neîncetat lucrează, că nici lucru, nici înțeleagere, nici înțelepciune, nici știință va fi la cei din iad, unde tu grăbești.

11. Întorsu-m-am la alta și am văzut supt soare nici a celor iuți a fi alergarea, nici a celor tari a fi războiul, nici a celor înțelepți pâinea, nici a celor învățați bogățiile, nici a meșterilor darul, ci vreme și cădere întru toate.

12. Nu ști omul sfârșitul său. Ci precum peștii să prind cu unghița și precum paserile să cuprind cu lațurile, așa să prind oamenii în vremea cea rea, când li să va întâmpla degrabă.

13. Și aceasta supt soare am văzut înțelepciunea și o am cunoscut a fi mai mare.

211r 14. Cetate mică și puțâni într-însa oameni. Venit-au împotriva ei împărat mare | | și o au șențuit și au făcut țării prinprejur și s-au isprăvit conocirea.

15. Și s-au aflat într-însa un om sărac și înțelept și au slobozit cetatea prin înțelepciunea sa, și nime după aceea s-au adus aminte de omul cel sărac.

16. Și ziceam eu: «Mai bună a fi înțelepciunea decât țăriia; pentru ce dară înțelepciunea săracului s-au urgisit și cuvintele lui nu s-au auzit?»

17. Cuvintele înțelepților să aud întru tăcere mai mult decât strâgarea voievodului între cei nebuni.

18. Mai bună e înțelepciunea decât armele ceale de războiu. Și cel ce va păcătui întru una multe bunătăți va pierde.

Cap 10

Deschilinirea înțeleptului de cel nebun. Ispitelor duhului putearnic a sta împotriva. Despre cel nebun și sluga înălțați, și despre găzducul și căpeteniia smeriți. Hulitoriul smerit șarpelui să asamănă. Despre împăratul copil și boiarii ce mîncă dimineață. Nici pre împăratul, nici pre bogatul a huli.

1 uștele ce mor pierd dulceața unsorii. Mai scumpă e înțelepciunea și mărirea, mică și până la o vreme, nebuniia.

2 Inima înțeleptului e dreapta lui, și inima nebunului în stânga lui.

3. Ci și în cale nebunul umblând, însuși neînțelept fiind, pre toți nebuni a fi îi socoteaște.

211v 4. De să va sui preste tine duhul celui ce are putea|re, locul tău nu-l slobozi, că grijea va face a înceta păcate mari.

5. Iaste rău ce am văzut supt soare, ca prin greșală ieșind de la fața căpeteniii,

6. A fi pus cel nebun întru vrednicie înaltă și bogății a șede din jos.

7. Văzut-am slugile pre cai și boiarii umblând pre pământ ca slugile.

8. *Cel ce sapă groapă cădea-va într-însa, și cel ce răsipeaște gardul mușca-l-va șearpele.

*Pilde 26, 27.

9. Cel ce duce pietrile să va năcăji într-însăle, și cel ce taie leamne să va răni într-însele.

Ecli. 27, 29.

10. De să va întâmpi fierul, și acesta nu ca întâiu, ci va fi întâmpit, cu multă osteneală să va ascuți, și după sârguire va urma înțelepciunea.

11. De va mușca șearpele întru tăcere, nimic decât el mai puțin are cel ce huleaște în taină.

12. Cuvintele gurii înțeleapte har, și buzele nebunului îl vor prăpădi.
 13. Începutul cuvintelor lui nebunie, și cea mai de pre urmă a gurii lui greșală rea.
 14. Nebunul cuvintele înmulțește. Nu ști omul ce au fost mai înainte de sâne și ce va fi după sâne; cine-i va putea spune?
 15. Osteneala nebunilor va năcăji pre cei ce nu știu merge în cetate.
 16. Amar ție, țară a cării împărat copil iaste și a cării boiari mănă dimineața!
 17. Fericită e țara a cării împăratul ales iaste și a cării căpetenii mănă în vremea sa spre stâmpărare, iară nu spre neînfrânare.
 18. Întru leneviri să va smeri podirea, și întru slăbiciunea mânilor va picături casa.
 19. Spre răs făcă pâinea și vinul să se ospete viețuind, și de bani ascultă toate. ||
 20. În cugetul tău să nu hulești pre împăratul și întru ascunsul cugetului tău să nu blastămi pre cel bogat; că și paserile ceriului vor purta glasul tău, și cel ce are arepi va vesti judecata ta. 212r

Cap 11

Dojenește a împărți ale noastre și pururea bine a lucra. Că judecata omului după moarte iaste neschimbată. Și pomenirea judecății viitoare a o ținea, în carea despre toate ne vom judeca. Mânia și răotatea din inimă a o depărta.

1. rimate pânea ta preste apele ce trec, că după vremea multă o vei afla.
 2. Dă parte șapte, încă și opt, că nu știi ce rău va fi pre pământ.
 3. De să vor umplea norii, vișor pre pământ vor vărsa. De va cădea copaciul spre amiazăzi au spre miiazănoapte, ori în ce loc va cădea, acolo va fi.
 4. Cel ce să uită la vânt nu samână; și cel ce socotește norii niceodată nu va săcera.
 5. Precum nu știi care iaste calea duhului și în ce chip să înțeaie oasele în pântecelii ceii povarnice, așa nu știi lucrurile lui Dumnezeu, Cel ce e făcătorul tuturor.
 6. Dimineață samână sãmânța ta, și sara să nu înceate mâna ta, că nu știi carea mai vartos va răsări, aceasta au ceaea și, de vor răsări amândoao împreună, mai bine va fi.
 7. Dulce e lumina și desfătos a vedea soarele.
 8. De va trăi omul ani mulți și întru toți aceștia să va veseli, trebuie să-și aducă aminte de vremea cea întunecoasă și de zilele ceale multe, care întâmplându-să, de deșertăciune se vor vădi ceale trecute. |
 9. Veselește-te, dară, tânărul, întru tinerețele tale și întru bine fie inima ta în zilele tinerețelor tale și umblă în căile inimii tale și întru vederea ochilor tăi; și să știi că pentru toate acestea te va aduce Dumnezeu spre judecată. 212v
 10. Depertează mâniia de la inima ta și delungă răotatea de la trupul tău, că tinerețele și dezmiardarea deșerte sânt.

Cap 12

Pre Dumnezeu înaintea ochilor tăi să-L aibi în tinerețe, mai înainte până a sosi grealele bătrânețe și mai pre urmă moartea. Și fiind toate deșertăciuni, poruncile lui Dumnezeu păzește, că de toate trebuie să să dea samă.

1. du-ți aminte de Ziditorul tău în zilele tinerețelor tale, până va veni vremea năcazului tău și să vor apropia anii de care i să zice: «Nu-m plac»,.
 2. Mai înainte de-a să întuneca soarele și lumina și luna și stealele și să să întoarcă norul după ploaie,
 3. Când să vor mișca păzitorii casii și să vor clătina oamenii cei tari și leaneșe vor fi ceale ce macină în număr mic și să vor întuneca cei ce văd prin zăbreale,
 4. Și vor închide ușile în uliță întru smerirea glasului ce macină și să vor scula la glas de pasere și vor asurzi toate featele viersului,
 5. Și ceale înalte să vor teame și să vor înfricoșa în cale, înfluri-va migdalul, îngrășa-să-va lăcusta și să va răsipi ca pielea, că să va duce omul în casa veacului său și vor încunjura pre uliță plângând,
 6. Mai înainte de-a să rumpe funea cea de argint și să să întoarne varga cea de aur și să să zdrobeas | că vadra preste fântână și să să frângă roata preste jghiab, 213r

7. Și să să întoarcă praful în pământul său de unde era, și duhul să să întoarcă la Dumnezeu, Cel ce l-au dat.

8. Deșertăciunea deșertăciunilor – zis-au Ecleziaștul – și toate deșertăciune”.

9. Și fiind înțelept foarte Ecleziaștul, au învățat norodul și au povestit ceale ce făcuse și, cercetând, au alcătuit pilde multe.

10. Căutat-au cuvinte de folos și au scris vorbe dreapte și pline de adevăr.

11. Cuvintele înțelepților, ca strămurările și ca cuiele spre înălțime înfipte, carele prin sfatul meșterilor s-au dat de la un păstoriu.

12. Mai mult decât acestea, fiiule, să nu cauți. A face multe cărți nici un sfârșit iaste, și cugetarea adeasă năcazul trupului iaste.

13. Sfârșitul a grăi așijderea toți să-l auzim. De Dumnezeu te teame și poruncile Lui păzește, că acesta iaste tot omul.

14. Și toate care să fac le va aduce Dumnezeu la judecată, pentru toată greșala, acar bun, acar rău, aceea fie.

